

DE ZWITSERSE DOCHTER

SORAYA LANE

DE
ZWITSERSE
DOCHTER

DE VERLOREN DOCHTERS 4

Vertaald door Erica Disco

 eceaan

De Zwitserse dochter is deel 4 van de serie *De verloren dochters*

Eerste druk juni 2024

Tweede druk juli 2024

Derde druk juli 2024

Oorspronkelijke titel *The Lost Daughters – The Sapphire Daughter*.

Bookouture, imprint of Storyfire Ltd., Londen

© 2024 Soraya Lane

© 2024 Nederlandse vertaling Erica Disco / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Foto auteur © Jemima Helmore

NUR 302

ISBN 9789046831717

ISBN 9789046831724 (e-book)

ISBN 9789046831731 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor Lisa.

Bedankt voor alles wat je week in, week uit voor me doet.

Ik zou echt niet weten wat ik zonder je moest!

Proloog

Het Meer van Genève, september 1951 Zomerverblijf van Florian Lengacher

Delphine lag languit op een ligstoel aan het zwembad. Haar zijden kamerjas gleed van haar schouder en ze koesterde zich in de zon terwijl ze met een glimlach Florians voetstappen hoorde naderen. Ze stak haar hand uit voor het drankje dat hij haar had beloofd, maar in plaats van een glas drukte hij zijn handpalm tegen de hare.

Ze deed haar ogen open en ging bij het zien van zijn ernstige gezicht meteen rechtop zitten. In de verte schitterde de late middagzon op het meer. ‘Wat kijk je bezorgd.’

Hij ging naast haar zitten, zijn donkere haar viel naar voren toen hij naar haar toe leunde.

Haar vrije hand legde ze tegen zijn gladde wang. ‘Wat scheelt eraan?’

‘Helemaal niets.’ Met een glimlachje kneep hij even in haar hand. ‘Integendeel, zelfs. Ik wil je iets laten zien.’

Delphine speelde het spelletje maar al te graag mee en glimlachte terug. Hun gestolen momenten samen maakten haar zo gelukkig dat ze al het hartzeer dat eraan voorafgegaan was vergat. Geduldig wachtte ze tot hij verder zou vertellen, maar toen ze zag dat hij een doosje in zijn andere hand hield, kon ze haar nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. ‘Wat wil je me laten zien?’

‘Dit.’ Florian liet haar hand los om het doosje te kunnen openmaken. ‘Hij is van de voormalige koningin-gemalin van

Italië geweest. Ik dacht dat je hem misschien wel zou herkennen.'

'De tiara met de roze saffieren.' Met ingehouden adem keek ze hem aan, nauwelijks in staat het te geloven. 'Die ken ik maar al te goed. Sterker nog, ik heb hem uitgebreid bewonderd toen de koningin hem na de oorlog droeg op een bruiloft waar ik ook was. Volgens mij is er geen vrouw in Italië die hem niet zou herkennen.' Ze schudde haar hoofd en boog zich naar voren om het prachtige sieraad beter te kunnen bekijken. Het deed haar denken aan haar tijd in Italië, aan de beginjaren van haar huwelijk waarin ze glamoureuze feesten had bijgewoond en in het gezelschap van de Italiaanse adel had verkeerdd. 'Hoe ben je hieraan gekomen?'

'Nadat de koninklijke familie uit Italië was vertrokken, hebben ze discreet een aantal unieke voorwerpen uit hun collectie van de hand gedaan. Mijn zaakwaarnemer heeft ervoor gezorgd dat ik de hoogste bieder was. De meeste andere stukken zijn in bewaring gegeven aan de Banca d'Italia in Rome, wat de weinige stukken die ze verkocht hebben des te bijzonderder maakt.' Hij hield de tiara omhoog zodat Delphine hem van dichterbij kon bekijken. 'Door de jaren heen heb ik heel wat prachtige diamanten en kunstwerken verzameld, maar qua schoonheid en de geschiedenis die eraan kleeft kan niets hieraan tippen.'

De tiara was absoluut uniek. Dat Florian hem had kunnen kopen, deed haar eraan denken hoeveel connecties hij had. Terwijl hij het sieraad liet ronddraaien in zijn handen vingende saffieren het licht. Het ene moment leken ze helderroze, het volgende moment bijna paars. De zon maakte de schittering des te feller. Florian had gelijk; dit was misschien wel een van de meest gewilde en mooiste juwelen waarin hij had kunnen investeren.

‘De tiara behoorde sinds de negentiende eeuw aan de koninklijke familie toe, totdat ze vijf jaar geleden in ballingschap gingen,’ vertelde Florian verder. ‘De komende generaties zal hij in mijn familie blijven. Dit is zo’n stuk waarvan ik nooit afstand wil doen.’

‘Ik heb enorme bewondering voor de voormalige koningin,’ merkte Delphine op. ‘Ik weet nog dat ze een keer zei dat ze er spijt van had dat ze tijdens de oorlog Adolf Hitler niet om het leven heeft gebracht toen ze met hem in één ruimte was. Daar acht ik haar zeker toe in staat. Ze is een van die zeldzame vrouwen die tegelijkertijd vrouwelijk en onverzettelijk zijn, dus ik begrijp best dat je haar favoriete tiara hebt uitgekozen. Die is vast van onschatbare waarde.’

‘Ik had het zelf niet beter kunnen verwoorden,’ zei Florian. ‘En je hebt gelijk, hij is van onschatbare waarde. Dit is het pareltje van mijn collectie, bij gebrek aan een betere benaming.’

‘Hij is adembenemend, Florian. Bedankt dat je hem aan me hebt laten zien.’ Ze trok haar benen onder zich.

Met een moeilijk te doorgronden uitdrukking op zijn gezicht glimlachte hij naar haar. ‘Ik wilde je die tiara niet zomaar laten zien, Delphine.’ Nadat hij het sieraad naast zich had neergelegd, pakte hij haar beide handen beet. ‘Ik wil graag dat je een van de saffieren uitkiest zodat ik een verlovingsring voor je kan laten maken.’ Zonder zijn donkerbruine ogen van de hare af te wenden drukte hij een kus op haar knokkels.

‘Florian–’ begon ze.

‘Ik wil de rest van mijn leven met je doorbrengen, Delphine. Ik wil niet meer zo geheimzinnig doen. Wat mij betreft mag de hele wereld weten dat je mijn vrouw wordt. Op deze manier wil ik je laten zien hoeveel je voor me betekent.’

Haar ogen vulden zich met tranen. Eentje ontsnapte en biggelde over haar wang. Terwijl ze haar gezicht afwendde, wens-

te ze dat het zo eenvoudig was, dat ze haar eigen keuzes kon maken in het leven. De tiara trok haar aandacht en ze vroeg zich af hoeveel hartzeer die had meegemaakt, van hoeveel liefde hij getuige was geweest, van hoeveel verdriet. ‘Je weet dat het voor mij geen kwestie is van gewoon ja zeggen. Als dat wel zo was...’ Ze kon zichzelf er niet toe zetten om haar zin af te maken. Als ze bij hem was, voelde het alsof ze de enige twee mensen op de wereld waren. Toch mochten ze buiten de muren van dit prachtige, afgelegen landgoed aan het meer dat de afgelopen maanden hun persoonlijke oase was geweest, niet samen gezien worden.

Florian knikte en trok haar naar zich toe totdat ze op zijn knie zat, met haar armen om zijn nek geslagen en haar gezicht tegen zijn borst. Zonder een van die saffieren zou de tiara niets voorstellen. Hij zou stukken minder waard zijn als hij ooit te koop werd aangeboden met een steen minder, maar ze wist dat dat juist zijn bedoeling was. Hij wilde haar duidelijk maken dat hij bereid was om het meest waardevolle stuk in zijn verzameling, het stuk dat het meeste voor hem betekende, voor haar kapot te maken. Hoewel hij genoeg geld had om de duurste diamant van Tiffany’s voor haar te kopen, wilde hij een van deze kostbare saffieren opofferen om haar zijn liefde te betonen.

‘Zonder jou ben ik niets,’ mompelde hij in haar haar. ‘Zeg alsjeblieft ja. Laat me een manier vinden om met je te kunnen trouwen.’

Dat geldt ook voor mij, Florian. Zonder jou ben ik niets.

Delphine keek naar hem, streek met haar vingers langs zijn wang en drukte haar mond op de zijne voor een lange, trage, warme zoen.

‘Ja,’ fluisterde ze uiteindelijk tegen zijn lippen. ‘Ik wil met je trouwen, Florian. Als jij een manier kunt vinden, dan beloof ik dat ik met je zal trouwen.’

1

Londen, 2022

Georgia stapte uit de taxi en controleerde het adres op haar telefoon nog eens terwijl ze zich door de smalle Londense straat haastte. Aan weerszijden strekten zich oude gebouwen uit, maar aan het eind van de straat stond een modern pand met een glazen pui waarop een discreet uithangbord was bevestigd. Daaraan zag ze dat dit het advocatenkantoor was dat ze zocht: Williamson, Clark & Duncan. Ze had zichzelf de hele ochtend voorgehouden dat ze niet zou gaan. Tot aan het moment dat ze haar kantoor uit was gelopen was ze ervan overtuigd geweest dat de brief die ze had ontvangen een oplichters-truc was.

En toch ben ik hier.

Ze ademde diep in, rechtte haar schouders en ging naar binnen. Nadat ze zich had gemeld bij de receptioniste, ging ze in de stoel het dichtst bij de balie zitten. Tot haar verbazing zaten er nog meer jonge vrouwen te wachten. Een van hen wierp een blik op haar en keek daarna snel weer in haar tijdschrift.

Toen Georgia de brief had ontvangen waarin stond dat ze hier werd verwacht omdat er iets aan haar familie was nagelaten, had dat haar nogal overvallen. Als laatste overgebleven lid van haar familie had ze echter besloten dat het dom zou zijn om niet te gaan, zeker nadat haar assistent haar ervan had verzekerd dat het om een legitieme advocatenfirma ging.

Alleen had ze niet verwacht dat haar naam kort na haar aankomst samen met nog vijf namen omgeroepen zou worden en dat ze met zijn allen een vergaderzaal binnen zouden worden geleid. Toen ze naar de andere jonge vrouwen keek, begon haar hart wild te bonken en voelde ze zich niet op haar gemak. Ze zouden toch niet te horen krijgen dat ze allemaal familie van elkaar waren?

Plotseling had ze een droge keel. Terwijl ze ging zitten, nam ze snel een slok water uit het glas dat op tafel klaarstond. Ze keek om zich heen in het moderne kantoor en naar een goedgeklede vrouw die opstond en zich voorstelde als Mia Jones. Het was niet dat ze het niet interessant vond wat de vrouw te zeggen had, ze moest gewoon nog ergens anders heen. Toen haar telefoon begon te trillen in haar tas, wist ze dat ze onmogelijk langer dan een kwartier zou kunnen blijven. Ze pakte de tas en zette die op haar schoot in de hoop zo het geluid te kunnen verhullen, maar zelfs met haar armen om de tas heen geslagen was het onmogelijk om het gezoem niet te horen.

Zou het onbeleefd zijn om te vragen of ik een andere keer mag terugkomen?

Terwijl de man die zichzelf had voorgesteld als de advocaat zijn keel schraapte en van wal stak, begon Georgia ongeduldig met haar voet te tikken. Ze herkende zijn naam als die van de advocaat die haar de brief had gestuurd. Ook al was ze er met haar gedachten niet helemaal bij, toch was ze razend benieuwd waarom ze hier was uitgenodigd. Ze keek naar de andere vrouwen, nog steeds niet zeker van wat hen met elkaar verbond. Daar had je die knappe brunette met sproetjes op haar neus die in de wachtruimte een blik op haar had geworpen. Tegenover Georgia zaten ook nog een andere brunette en een heel aantrekkelijke blondine, die allebei naar haar hadden geglimlacht toen ze hadden plaatsgenomen. Een van de andere vrou-

wen had donkerblond haar en een brede glimlach die werd geaccentueerd door felrode lippenstift. En dan was er nog een vrouw, met haar dat bijna net zo donker was als dat van Georgia, maar die haar blik had neergeslagen en nerveus aan de rand van de tafel friemelde.

Pas toen Georgia haar blik van die laatste vrouw afwendde en Mia houten kistjes die ongeveer twee keer zo groot waren als een ringendoosje op de tafel begon uit te stallen, kreeg ze een vermoeden waarom ze hier was. Haar blik viel op een naam die ze kende, een naam die ze al jaren niet meer had gezien, op een kaartje dat met een stuk touw aan een van de kistjes was bevestigd. *Cara Montano*. Was ze daarom hier, om dat kistje in ontvangst te nemen? Ze keek naar de andere vrouwen en vroeg zich af of zij de naam ook hadden herkend, maar als ze de naam al hadden gezien, leek die hun niets te zeggen.

Georgia ging een beetje rechterop zitten toen Mia, de vrouw die er kennelijk voor had gezorgd dat zij allemaal hierheen waren geroepen, nog meer kistjes op de tafel zette.

‘Zoals jullie net al hebben gehoord, heette mijn tante Hope Berenson. Ze heeft jarenlang een privétehuis gerund hier in Londen, Hope’s House, voor ongehuwde moeders en hun kinderen. Ze stond bekend om haar discretie en haar vriendelijkheid, iets wat in die tijd niet zo vanzelfsprekend was.’

Hope’s House?

Hoewel Georgia geen idee had wat dit met haar te maken had, kon ze haar blik niet van het kistje afhouden. De naam van haar grootmoeder staarde haar recht aan. Haar rug verstijfde en zonder het zelf te willen drukte ze haar vingernagels in haar handpalmen. Als ze had geweten dat dit over haar grootmoeder ging, was ze misschien niet eens gekomen.

Na al die jaren waarin ik heb gewenst dat ze me zou komen

halen, dat ik door haar gewenst zou zijn, doet alleen de aanblik van haar naam me al verdriet.

Zonder acht te slaan op het trillen van haar telefoon luisterde ze naar Mia, die vertelde dat ze de kistjes onder de vloerplanken in het huis van haar tante had gevonden en had besloten ze terug te geven aan de afstammelingen van de vrouwen voor wie ze bedoeld waren geweest. Het was een fascinerend verhaal en op elk ander moment had Georgia er graag meer over willen horen.

Ze rukte haar blik los van het handgeschreven naamkaartje en keek naar de advocaat, die het woord weer nam.

‘Nadat Mia de kistjes had gevonden, kwam ze ermee naar mij toe en hebben we alle oude dossiers in het kantoor van haar tante uitgeplozen. Ze had alles nauwkeurig bijgehouden en hoewel de informatie in de dossiers vertrouwelijk was, hebben we er in dit geval voor gekozen de namen op de kistjes te zoeken en te kijken of we ze konden teruggeven aan hun rechtmatige eigenaar. Dat zag ik als mijn plicht.’

‘Heb je de kistjes opengemaakt?’ vroeg een van de vrouwen die tegenover Georgia zaten aan Mia.

‘Nee.’ Mia’s stem werd nu veel zachter dan eerst. ‘Daarom heb ik jullie allemaal gevraagd om vandaag hierheen te komen, zodat jullie zelf kunnen bepalen of jullie ze willen openmaken of niet.’ Haar ogen vulden zich met tranen, en Georgia zag dat ze ze snel wegveegde. ‘Omdat mijn tante de kistjes al die jaren heeft bewaard, zullen ze wel erg belangrijk voor haar zijn geweest. Alleen begrijp ik niet waarom ze ze niet aan hun rechtmatige eigenaar heeft teruggegeven toen ze nog leefde. Ik vond dat ik het aan haar verplicht was om het op zijn minst te proberen, en nu is het aan jullie of ze verzegeld blijven of niet.’

‘We weten niet,’ zei de advocaat, terwijl hij met zijn handen op de tafel leunde en langzaam opstond, ‘of er door de jaren

heen nog meer kistjes zijn geweest. Misschien heeft Hope er om de een of andere reden voor gekozen om deze zeven niet terug te geven, of misschien zijn ze gewoon nooit opgehaald.'

'Of ze vond, om wat voor reden dan ook, dat de inhoud beter geheim kon blijven,' vulde Mia aan. 'In dat geval was het misschien niet de bedoeling dat ik ze zou vinden.'

De advocaat schraapte zijn keel toen Georgia's telefoon weer begon te trillen.

Met een zucht pakte ze het toestel uit haar tas, en ze zag dat het haar zakenpartner Sam was. *Wie anders?* Als Georgia niet opnam, zou ze gewoon blijven bellen. Dit beloofde een van de opwindendste dagen van hun beider carrières te worden. Daarom had ze in eerste instantie ook niet hiernaartoe willen komen en moest ze er nu echt vandoor. Ze wachtte af tot er een stilte viel zodat ze zich kon excuseren.

'Wat haar beweegredenen ook geweest mogen zijn,' vervolgde de advocaat, 'het is mijn taak om de kistjes terug te geven aan hun rechtmatige eigenaren. Of in dit geval aan hun erfgenamen.'

'En jullie hebben geen idee wat erin zit?' vroeg een van de andere vrouwen.

'Nee, geen flauw idee,' antwoordde Mia.

Op dat moment stond Georgia op en zwaaide ze haar tas over haar schouder. 'Nou, dit klinkt allemaal bijster interessant, maar ik moet weer aan het werk,' zei ze, in de hoop dat ze niet zo onbeleefd overkwam als ze zich voelde. Eén blik op de overige vrouwen was echter genoeg om te weten dat dat wel zo was. 'Als jullie me het kistje met de naam Cara Montano erop kunnen geven, dan ga ik weer. Het spijt me dat ik niet langer kan blijven.'

'Bedankt voor je komst.' De advocaat knikte naar haar. 'Mochten er vragen zijn, neem dan gerust contact met me op.'

We zijn graag bereid om dit op een ander moment verder te bespreken.’

Georgia knikte, ondertekende het papier dat Mia naar haar toe schoof en rommelde in haar tas om haar legitimatiebewijs te laten zien. Hoewel haar wangen een beetje begonnen te gloeien omdat ze alle blikken op zich gericht voelde, liet ze zich niet van de wijs brengen. ‘Bedankt,’ mompelde ze tegen Mia. Even legde ze haar hand op de arm van de andere vrouw. ‘Ik zie dat dit veel voor je betekent. Het spijt me echt.’

Mia glimlachte zwakjes naar haar voordat ze haar het kistje overhandigde.

Georgia stopte het in haar tas en pakte op weg naar de deur haar telefoon er weer bij.

Toen Sam opnam, klonk ze net zo afgemeten als het getik van Georgia’s hakken op de tegelvloer. ‘G, waar zat je nou? Ik heb je nodig! De investeerder-’

‘Ik ben onderweg.’ Eenmaal buiten hield Georgia een taxi aan en stampte ze met haar voeten tegen de kou terwijl de taxi een U-bocht voor haar maakte. ‘Over twintig minuten ben ik weer terug op kantoor en dan kom ik meteen naar je toe, beloofd.’ Ze verbrak de verbinding, stapte zodra de taxi tot stilstand kwam in en gaf de chauffeur het adres.

Op dat moment liet Georgia haar hoofd tegen de rugleuning rusten en haalde ze eens diep adem om te verwerken wat er zojuist gebeurd was. Soms voelde het alsof ze al jaren niet meer echt had uitgerust, alsof elke minuut van elke dag in beslag genomen werd door haar werk en ze ’s nachts alleen bezig was met e-mails beantwoorden en rechtop in bed zitten tot ze achter haar laptop in slaap viel. Zo ging het dag in, dag uit. Inmiddels wist ze niet meer hoe het voelde om níét afgepeigerd te zijn.

Ze leunde naar voren en haalde het kistje uit haar tas. Terwijl ze het omdraaide in haar hand en een beetje stof wegblied

dat zich op het touwtje had opgehoopt, vroeg ze zich af of ze wel wilde weten wat erin zat. De afgelopen tien jaar had ze zich erbij neergelegd dat ze geen familie had en had ze aan zichzelf en aan de rest van de wereld bewezen dat ze ondanks alles wat ze had meegemaakt succesvol kon worden. Dat ze boven het verdriet uit haar tienerjaren kon uitstijgen. Het voelde alsof ze door het kistje open te maken de muren die ze zo zorgvuldig om zich heen had opgetrokken weer zou afbreken.

Maak nou maar open. Niet te veel nadenken, gewoon openmaken.

Het duurde even om het touwtje los te krijgen, omdat haar nagels erachter bleven haken. Uiteindelijk gaf het mee en gooide ze het samen met het naamkaartje in haar tas, die zo groot was dat ze het misschien nooit meer terug zou vinden. Toen ze het deksel openmaakte, zag ze een enorme edelsteen in het kistje liggen. Haar adem stakte. Zoiets buitensporigs had ze helemaal niet verwacht, zeker aangezien het tientallen jaren lang onder de vloerplanken van een oud huis had liggen verstoffen. Ze zette het kistje op haar schoot en draaide de edelsteen verwonderd rond tussen haar vingers. Zou het een zeldzame edelsteen zijn, of misschien zelfs een diamant? De roze tinten waren zo helder dat ze bijna paars leken toen ze het licht vingen. De grootte was bijna niet te bevatten – hij was zeker twee keer zo groot als de grootste steen die ze ooit in een verloovingsring had gezien.

Op de bodem van het kistje lag een krantenknipsel en ze legde met tegenzin de steen neer en pakte het vergeelde papier eruit. Het artikel was geschreven in een taal die ze niet herkende, dus vouwde ze het weer dicht en pakte de steen op om alles weer netjes terug te kunnen leggen. Een van de weinige dingen die ze over haar grootmoeder wist, was dat ze rijk was geweest en zich tot aan haar dood aan die rijkdom had vast-

geklampt. Toch had Georgia nu het idee dat haar grootmoeder nooit van het bestaan van deze steen op de hoogte was geweest. Of had ze er misschien haar leven lang naar gezocht? Had haar grootmoeder geweten dat ze geadopteerd was?

‘Verder kan ik niet komen, mevrouw,’ zei de taxichauffeur.

Georgia keek op. De inhoud van het kistje had haar zo in beslag genomen dat ze niet eens had gemerkt dat ze al bijna bij haar kantoor waren. Toen haar telefoon weer begon te trillen, deed ze het kistje snel dicht en stopte het in haar tas. Ze knikte naar de chauffeur en betaalde hem terwijl ze de telefoon al opnam.

‘Sam, ik ben er. Ik zei toch al-’

Even legde ze haar hand op haar tas, met haar gedachten nog steeds bij de edelsteen.

Haar beste vriendin annex zakenpartner gilde het uit van enthousiasme en vertelde dat ze over een uur een laatste bespreking hadden over de voorgenomen verkoop van hun bedrijf.

Georgia stak de straat over en haastte zich naar haar gebouw. Ze nam zich voor om voordat ze naar boven ging beneden in de koffiebar twee sterke koppen koffie voor hen te halen, ook al had Sam gezegd dat ze meteen naar haar kantoor moest komen. Ondanks Georgia’s opwindning over wat ze misschien zouden bereiken, was ze voor de verandering niet met haar gedachten bij haar werk toen ze op hun espresso’s stond te wachten. Al die jaren was ze blijven rouwen om haar liefhebberende ouders, had ze graag meer over hen willen weten en had ze verlangd naar een aandenken aan haar familie. Nu had ze er eindelijk een gekregen.

Alleen had ze liever geen aandenken gehad aan het enige familielid dat ze liever was vergeten.

2

Een jaar later

Georgia liep door het veilinghuis en bewonderde alle juwelen die er tentoongesteld werden. Even stootte ze Sams schouder aan, om haar attent te maken op een ketting met diamanten die zo groot waren dat het bijna niet te geloven was dat ze echt waren. Ze kon zich niet voorstellen dat iemand zo iets zou dragen. Of misschien had ze het mis en gingen dit soort juwelen gewoonweg een kluis in, als een investering die niet bedoeld was als gebruiksvoorwerp.

‘Toen je zei dat we onszelf best eens mochten verwennen, had ik eerlijk gezegd iets bescheideners in gedachten,’ fluis-terde Sam.

Ze schoten allebei in de lach en liepen verder naar een collectie designerhandtassen. Nadat Georgia jarenlang weinig anders had gedaan dan werken, had ze besloten dat het tijd werd om zichzelf op een luxeartikel te trakteren, en het had haar weinig moeite gekost om Sam ook zover te krijgen.

‘Weet je, toen we bij mijn ouders op zolder ons bedrijfje begonnen, had ik nooit gedacht dat we hier terecht zouden komen,’ verzuchtte Sam, die naar een felroze Birkin Bag van slangenleer wees. ‘Ik vind het nog steeds moeilijk om zoveel geld uit te geven, maar alleen al het feit dat we hier rondkijken, dat we iets zouden kunnen kopen als we dat wilden...’

Georgia haakte haar arm door die van Sam en dacht terug aan die beginjaren, aan haar vaste voornemen om zich niet te

laten tegenhouden door de tragedie die haar leven had getekend. Datzelfde vuur voelde ze nog steeds, alleen wilde ze nu vooral aan zichzelf bewijzen dat ze alles kon bereiken wat ze maar wilde. ‘Ik weet precies wat je bedoelt. Het voelt alsof ik jarenlang alleen maar etalages heb bekeken en nu eindelijk de winkel in mag. Het is gewoon niet te geloven.’ Net zoals het niet te geloven was dat ze dit weekend niet hoefde te werken, terwijl ze normaal gesproken elk wakker moment achter haar laptop doorbracht.

Ze liepen verder en bleven geen van beiden lang staan, tot Sam haar oog op een Love-armband van Cartier liet vallen. ‘Die is echt iets voor mij,’ merkte ze op, terwijl ze een medewerkster wenkte. ‘Vind je hem niet prachtig?’

Georgia knikte, maar keek al niet meer naar de roségouden armband die was ingelegd met diamanten. In een glazen vitrine een paar stappen verderop was een paar oorbellen te zien. Ze bevatten elk een enorme roze steen, die aan een cirkel van diamanten en kleinere, bijpassende roze stenen was bevestigd. Georgia kon haar ogen er niet van afhouden. Het roze kleurde bijna paars in het licht. Die kleur had ze nog maar één keer eerder gezien bij een edelsteen, en ze liep om de vitrine heen om de oorbellen beter te bekijken.

‘Georgia?’ riep Sam. ‘Wat vind jij ervan?’

Ze richtte haar aandacht weer op haar vriendin en liep naar haar toe om de armband om haar opgestoken pols te bewonderen. ‘Wat mooi. Ik vind dat je erop moet bieden.’

‘Waar stond jij naar te kijken?’ vroeg Sam, terwijl ze naar de medewerkster knikte dat de armband weer af mocht.

Er was een klein stukje gereedschap nodig om hem open te schroeven, en Georgia bedacht hoe benauwend zij het zou vinden om iets te dragen wat ze niet elk moment af kon doen.

‘Ik kan het mis hebben, maar volgens mij is alles wat in een